

ENTERRAMENT DEL P. AGUSTÍ M. FIGUERAS

Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat

18 de desembre de 2008

Is 25, 6-9; Sl 121; Fl 3, 20-21; Jo 19, 17-18.25-39

Estimats germans i germanes:

Aquestes dies d'advent, hem escoltat amb una intensitat especial les paraules de la carta als cristians de Filips que hem tornat a llegir en aquesta celebració: *esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós*. Aquesta espera, viscuda en el desig de l'encontre alliberador, ens portava a pregar, també en aquests dies d'advent: "veni, Senyor, a visitar-nos i doneu-nos la pau; que ens puguem alegrar de tot cor davant vostre" (cant de comunió dels dilluns). D'aquesta manera ens preparem per a rebre la gràcia del Nadal, però també per esperar la vinguda del Senyor, Jesucrist, al final de la història, i d'una manera particular al final de la nostra vida.

Precisament en aquest context espiritual de l'advent, el Senyor ha vingut a visitar el nostre P. Agustí per portar-lo cap a ell després de 102 anys de vida plena, viscuda amb joia i amb fe. Era el més ancià del nostre monestir i també de la nostra Província Hispànica i dels més ancians de la Congregació de Subiaco.

Agraint el do que hem rebut en la seva persona, recordem que el P. Agustí Figueres i Figueres havia nascut a Barcelona el 1906, en el si d'una família molt cristiana, que li donà el nom de Pere en el baptisme. Als 16 anys ingressà al nostre monestir juntament un altre germà seu, Dom Gregori, que morí en plena joventut, essent diaca, avui fa precisament 78 anys. El P. Agustí professà l'any 1923 i rebé l'ordenació presbiteral l'any 1930. Va seguir la formació pròpia dels estudis eclesiàstics a Montserrat i al monestir alemany de Beuron; en aquest darrer cenobi va estudiar també orfebreria. Va passar un temps a la Casa de Montserrat a Jerusalem. La guerra civil a casa nostra, amb la persecució religiosa que hi hagué, l'agafà que ja havia tornat a Montserrat; va poder sortir altra vegada cap a Alemanya, fins que es va unir al grup de monjos que s'havia aplegat a Belascoain, Navarra, entorn del P. Abat Marcet. Quan la comunitat es pogué establir novament a Montserrat, va reprendre els treballs d'orfebreria i de professor a l'Escolania, on ensenyà violí entre altres coses. En aquest període, hi hagué un fet del qual servà sempre un record molt bo: el 1950, que havia estat proclamat Any Sant pel papa Pius XII, va ser enviat al monestir de Sant Pau Extramurs de Roma com a penitencier. El 1958 anà a la nostra fundació de Medellín, a Colòmbia, allí, a més de col·laborar en les tasques de la comunitat i del col·legi, va fundar un agrupament de boys scouts.

Tornat a Montserrat el 1964, continuà col·laborant a l'Escolania, a més de prestar altres serveis. En aquest període va ser molt conegut dels romeus, perquè dirigia el Rosari del vespre en aquesta Basílica. Era un monjo molt devot de la Mare de Déu; es donava sovint a la pregària amb les pràctiques tradicionals de devoció a més de la vida litúrgica. Se'l veia feliç i comunicava joia de viure; sabia acceptar les dificultats i els contratemps amb fe. Sempre tenia alguna cosa per explicar ajudat per la seva bona memòria i pel seu fi sentit de l'humor. De fet, són moltes les anècdotes divertides que havia viscut i que ell mateix explicava amb gràcia.

En la seva vida espiritual, hi ha una fita important: el divendres sant del 2002. Ran una conferència d'un monjo de la nostra comunitat sobre la passió de Jesús, aquest dia es va sentir fortament impactat. Va reflexionar amb una llum nova sobre el do del Senyor dalt la creu per amor a la humanitat i va sentir una crida forta a ser sant. En parlava com d'una conversió. Com a conseqüència, es va oferir a Déu disposat a fer tot el que ell volgués; en continuïtat amb la donació de cos i de cor que li havia fet en professar i

que ha procurat viure amb fidelitat fins al final. A les darreries d'aquell any 2002 va tenir una caiguda greu, que va superar però que li va suposar una certa limitació de moviments fins ara. Ho va viure, això i altres xacres que acceptava humilment, com una invitació a participar una mica de la creu de Jesucrist. Des d'aleshores repetia cada dia aquest oferiment: "Senyor, vull fer el que vulguis i com vulguis"; encara m'ho recordava el passat dia 6. En aquest període, també va experimentar alguna prova de fe purificadora. D'aquell divendres sant del 2002 ençà, cada vegada que pensava o parlava de la passió del Senyor, se li negaven els ulls a causa de la tendresa que li provocava la consideració de l'amor entranyanable amb què hem estat estimats. Aquests últims temps, procurava fer una estona de pregària a les tres en punt de la tarda, l'hora de la mort de Jesús. Era conscient de les imperfeccions que hi havia en la seva vida, però confiava fortament en la misericòrdia divina. Estimava molt Montserrat i estimava molt la seva família tant nombrosa; encara diumenge passat va deixar als seus germans, com a testament espiritual, que fossin persones de fe i unides en la vivència cristiana. Ha continuat donant-nos un bon testimoniatge de pregària fins al final.

El P. Agustí, que només ha estat enllitat uns pocs dies, va començar aquest advent participant en l'eucaristia de la comunitat. Amb la litúrgia de l'Església, esperava el *Salvador, Jesucrist, el Senyor* i es feia seva la pregària: "veniu, Senyor, a visitar-nos i doneu-nos la pau; que ens puguem alegrar de tot cor davant vostre". En oferir, doncs, tot seguit l'oblació eucarística, unim la seva vida al misteri de mort i de resurrecció de Jesucrist, perquè ara que l'ha vingut a visitar en la pau al moment de la mort, per els pregàries de Santa Maria, la Verge de l'Esperança, l'alliberi dels seus mancaments, i pugui veure com el seu cos sense vida serà transformat *per configurar-lo al cos gloriós* del Crist. I així s'alegri de tot cor davant el Pare del cel.

Mentre el portem en la pregària, nosaltres monjos, germans, familiars i coneguts del P. Agustí, escolans i pelegrins, ens hem de sentir encoratjats per la seva fidelitat a viure en justícia i pietat per preparar-nos dignament a acollir, en el Nadal i al terme de la nostra vida, el Fill de Déu, l'Anyell que pren damunt seu la nostra fragilitat i lleva el pecat del món tal, com Joan Baptista havia profetitzat (cf. Cant d'entrada dia 18 de desembre).